

246.

Variant till nummer 21.

Måttligt.

1. En sjö-man har alls in-gen gläd - - je, När han

skall på det bru-san - de haf, haf, Ty

skep-pet, det sva - - jar af och an Och i fjär - ran

strand går det fram, fram.

2. Men det dröjde väl icke så länge,
Innan jungfrun bortglömde sin vän;
Hon valde en annan till sin käraste,
Det var underligt, att så skulle ske.
3. Men när tre åren, de var gångna,
Si, då kommer den sjöman igen

Han ville så gärna söka den vän,
Den han hjärteligt älskade än.

4. Uppå stranden där synes en vinka,
En vinkande hand emot land,
Det var endast en unger sjömans hand,
Som vinkar till lilla vän på strand.
5. Men när sjömannen kom uppå stranden,
Si, då fick han väl skåda sin vän
Med en annan spatsera af och an,
Det han värkeligen såg, att var sant.
6. Då drar han en knif ur sin slida,
En knif utaf skönaste guld:
»Du har varit för mig en otrogen vän,
I min ungdom förkortar jag mitt lif.»
7. När jungfrun får höra de orden,
Si, då dignar hon neder till jord:
»Denna synden kan aldrig förlåtas mig,
Jag kan aldrig lefva glad förutan dig.»
8. Jungfrun tar knifven ur såret
Och stöter den uti sitt bröst:
»För dig har jag varit en otrogen tös,
Jag vill hvila i din graf vid ditt bröst.»